

i „Børsen“, hvori det bl. a. hedder — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et lille Stykke: „De ekstraordinære Forhold kræver i mange Henseender ekstraordinære Foranstaltninger, men det er ikke desto mindre et Spørgsmaal, om den Tvangspolitik, man er inde paa, er den rette. Rent bortset fra det juridisk omtvistelige ikke blot i den Fremgangsmaade, man har bragt til Anvendelse, men ogsaa i selve det principielle Spørgsmaal om Indførelse af Maksimalpriser paa Korn maa man med Føje tvivle om, at man ad denne Vej naar det, som er Formaålet. Det økonomiske Liv har sine egne Love, som ikke lader sig tvinge eller bøje ved Magtbud, og det synes paa Forhaand ganske fornuftstridigt at ville prøve paa at fastsætte Maksimalpriser paa Omraader, hvor man i større eller mindre Grad er afhængig af Tilførsler udefra. Man kan eventuelt ekspropriere forhaandenværende Lagere, eller man kan monopolisere en Handel, men — tvinge Verdensmarkedets Priser ind under de lokale Vilkaar kan man ikke, og dermed dømmer en saadan Maksimalprispolitik formentlig sig selv.“ Jeg synes, det er meget klare Udtalelser, og jeg glæder mig over, at saadanne Udtalelser er fremkommet i et Blad, der kalder sig Danmarks Handels-Dagblad. Jeg maa for øvrigt sige, at jeg har spejdet efter saadanne Udtalelser, jeg synes, de hidtil har været sparsomme i Bladet „Børsen“, men nu er der fremkommet disse, og de er altsaa meget klare.

Naar den højtærede Indenrigsminister mener, at den foretagne Fordeling er rigtig, og at det er rigtigt, at Landmændene paa den Maade skal afgive Rugen, vil jeg dog henvide ham til nogle Tal fra et andet Omraade. Det er en Sag, som det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) jævnlig har været inde paa, nemlig, hvordan Forholdet er her i Landet med Hensyn til Evnen til at bære Skatterne, som han finder udtrykt gennem den Formue- og Indkomstskat, der svares. Det ærede Medlem fra Lemvig har været saa elskværdig at laane mig sin Pjece: Stat og Kommune, som han har skrevet angaaende disse Forhold, og han har endvidere været saa elskværdig at føre Tallene à jour, han opgiver Tallene for 1913—14. For det Aar var i København den gennemsnitlige Indkomst- og Formueskat pr. Indbygger 15.⁸² Kr., paa Frederiksberg var den 18.³⁵ Kr., i Gentofte var den 37.⁶⁰ Kr., men i samtlige Sognekommuner i Hjørring Amt var den i Gennemsnit 1.⁷⁰ Kr. Det vil altsaa sige, at tager man disse Tal som

Udtryk for Skatteevnen og altsaa som Udtryk for Evnen til at bære en Skattebyrde, vil det ses, at f. Eks. Gentofte Kommune har en 20 Gange saa stor Skatteevne og altsaa en 20 Gange saa stor Evne til at bære økonomiske Byrder som Sognekommunerne i Hjørring Amt. Hvis man nu foretager det Tankeeksperiment, at det er Sognekommunerne i Hjørring, der skal levere Rugen til Gentofte Kommune, og saa forlanger, at Sognekommunerne i Hjørring Amt, trods det, at Gentofte Kommune har en saa stor Skatteevne i Forhold til Sognekommunerne i Hjørring Amt, skal levere Rugen 3 Kr. under den virkelige Værdi til Gentofte Kommune, tror jeg, at man fra alle Sider vil finde det ganske urimeligt. Og det er i Virkeligheden noget saadant, der sker, thi det er ikke alene til de fattige, de skal give Rugen billigt, men det er ogsaa til de rige, og derfor er den Maade, Ministeren vil ordne Sagen paa, ganske uretfærdig. Skal man have en retfærdig Ordning paa dette Omraade, maa man lægge Byrden over paa samtlige Statsborgere og lade dem bære den, saa vidt muligt i Forhold til deres økonomiske Evne. Det er Retfærdighed, det andet er Uretfærdighed.

Nu siger den højtærede Minister, at der er Brødkorn nok her i Landet, og at vi har det bedre end Norge. Ja vel har vi det bedre end Norge, det er klart nok, men at der skulde være Brødkorn nok her i Landet, tror jeg ikke paa. Det tror jeg, Fremtiden vil vise, det behøver vi ikke at diskutere synderligt om nu; jeg har min Opfattelse, og den højtærede Minister kan have sin, Fremtiden vil vise, hvem der har Ret. Den højtærede Minister mener, at jeg vilde have, at Prisen skulde have frit Løb, og at Ministeren skulde afstaa fra at indkøbe. Det har jeg aldrig ment, tværtimod, jeg har netop ønsket, at den højtærede Minister skulde indkøbe, jeg har ikke det mindste imod, at han indkøber, om det saa er samtlige Danmarks Rugbeholdninger, eksproprierer det hele, det har jeg ikke det mindste imod, og det var i Virkeligheden det, det vilde have ført til, hvis man havde fulgt Landboforeningens Forslag. Naar det er sagt, at det vilde koste saa uhyre meget, er det slet ikke rigtigt, thi man maa huske paa, at det vil ikke koste Staten det Beløb, som det samlede Indkøb vilde koste, fordi det kommer ikke paa en Gang, Staten skal i Virkeligheden kun stille de Penge til Raadighed, der svarer til den Kassebeholdning, som Købmændene har liggende til dette Formaål. Faar de Rugen i Dag, sælger de den igen